

riets Chef har naaet Maalet, fordi han har villet Midlerne, og jeg skal gerne føje min Gratulation til de øvriges, jeg ønsker ham Lykke paa Rejsen.

Derimod findes der et fremtrædende Medlem af Partiet, som jeg ikke tør lykønske, men tværtimod vil bevidne min inderligste Deltagelse, det er det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik). Allerede da jeg saa, at han paa et Møde for et Par Uger siden, under Forsamlingens jublende Tilslutning, havde betegnet sig selv som en Fredens Mand, forstod jeg, at det ærede Medlem i allerhøjeste Grad var kommen ind under Forvandlingens Lov. Naar man nu ser ham gaa herinde med de berømte 7 Segl for sin Mund, maa man sandelig med Digteren sige: „Ak, hvor forandret“. I Sommersamlingen, selv under Ministerkrisen, da det ærede Medlem endnu ikke var klar over, hvilken frygtelig Fremtid han gik i Møde, boltrede han sig med glad Stemme paa Oppositionspolitikken lykkelige Jagtgrunde. Nu er han, om jeg saa maa sige, bleven sat i Hus med Lænke og Mundkurv. Der staar han — skulle vi sige ved Indkørselen til Ministeriet — og vender et sikkert trofast, men samtidig vemodigt bebrejdende Øje mod sin Herre og Mester, naar han glad og straalende spankulerer ud og ind af Konseilspræsidiets.

I Konseilspræsidentens Programtale blev Odenseprogrammet holdt meget stærkt i Baggrunden, dog ikke længere, end at man allerede har konstateret Forskellen mellem Programmets Krav og Ministerens Udtalelser paa mere end eet Punkt. Det er allerede paavist, at der er en bestemt Modsætning mellem Ministeriets Forslag om en midlertidig Valgkredsordning og Programmets tilsvarende Krav. Og med det berømte Programpunkt om Afskaffelse af Ordner, Titler og Rang er det gaaet lige saa galt. Uddelingen af Ordner er af den højtærede Konseilspræsident udtrykkeligt blevet betegnet og sikkert rigtigt betegnet som et kongeligt Prærogativ. Men jeg synes, at det maa være meget ubehageligt for Konseilspræsidenten, at han paa sit Program har et Krav, som han har indrømmet er udenfor Partiets og Ministeriets Kompetence. Det vil være en smuk Op-gave for Partiets næste Landsmøde at faa denne Uoverensstemmelse bragt ud af Verden.

Man har fra visse Hold villet se Fremtidens Udviklingsmuligheder i den konservative Samlingspolitik. Jeg har ringe Tro til og endnu mindre Sympati for en saa-

dan. Man har fra anden Side villet se Fremtiden baaren ved en fortsat Udvikling af Samarbejdet mellem det radikale Venstre og Socialdemokratiet. Jeg har ingen som helst Tro til, at et saadant Samarbejde lader sig opretholde og vedligeholde paa Vilkaar, der ere værdige og antagelige for virkelige Venstremænd. Saa er der kun tilbage det tredie Rige, om hvilket der ogsaa har været talt, men som desværre i Øjeblikket ikke synes at være et Rige af denne syndige, politiske Verden. Jeg tvivler dog ikke om, at det vil komme, men om, hvor mange politiske Storme der først skal gaa hen over Venstres Hoveder, skal jeg ikke vove at spaa. Naar jeg føler mig overbevist om dets Komme, er det, fordi jeg tror, at det i Virkeligheden ikke i sidste Instans er afhængigt af, om visse Mænd, Partier og Grupper i dette Ting ville foretrække at samarbejde med Blikket vendt mod Fremtiden eller fremdeles slaas med Blikket vendt mod Fortiden, men min Tro om Rigets Komme grunder sig paa den Overbevisning, at Venstres Vælgere, ved hvilke jo ogsaa Konseilspræsidentens Tanker dvælede baade først og sidst i Programtalen, før eller senere ville stille et bestemt og uomgængeligt Krav om et stærkt, selvstændigt, til begge Sider uafhængigt Venstre.

Neersø: Vi have i Randers et Museum, som indeholder dels en arkæologisk-historisk Samling, dels en Kunstsamling. Det besøges ret flittigt baade af Byens Indbyggere og det omliggende Lands Indbyggere og er sikkert til den Nytte og den Fornøjelse, som en saadan Anstalt kan være. Der er i sin Tid til dette Museum opført en Bygning — det var i Aarene 1891—92 — paa en Grund, som blev skænket af Randers Byraad. Til Opførelsen deraf ydede Staten først 30,000 Kr. og senere i 1897 10,000 Kr. Staten har desuden hele Tiden støttet denne Institution med et aarligt Tilskud. Der foreligger altsaa derved fra Statens Side en Anerkendelse af, at dette Museum virker som et almenyttigt Foretagende, der fortjener Statens Støtte. Nu viser det sig imidlertid efterhaanden, at der ved Bygningens Opførelse er begaaet en vistnok ret grov Konstruktionsfejl, hvis Følger var, at den sydlige Façademur stadig sank. Denne Ødelæggelse skred langsomt frem, og først i Fjor kom man paa det rene med, at der forelaa en virkelig Fare for Sammenstyrtning i en ikke fjern Fremtid. Saa den